

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžso/22/2015
Identifikačné číslo spisu: 5014200705
Dátum vydania rozhodnutia: 25.05.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5014200705.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Viliama Pohančeniča, v právnej veci žalobcu: Y. Y. B., bytom U. XXX, X., Poľská republika, zastúpeného V4 Legal s.r.o., so sídlom Tvrdého 4, Žilina, proti žalovanému: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, za účasti pribratého účastníka konania: WEBUNG, s.r.o., so sídlom Palárikova 76, Čadca, IČO: 47 237 201, zastúpenej V4 Legal s.r.o., so sídlom Tvrdého 4, Žilina, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 23839-2/2014/Ba zo dňa 25.03.2014, o odvolaní žalobcu a pribratého účastníka konania proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 21Scud/91/2014-52 zo dňa 11. februára 2015, takto jednomyselne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 21Scud/91/2014-52 zo dňa 11. februára 2015 m e n í tak, že rozhodnutie č. 23839-2/2014/Ba zo dňa 25.03.2014 z r u š u je podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia v sume 170,88 eur k rukám V4 Legal s.r.o., so sídlom Tvrdého 4, Žilina, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 21Scud/91/2014-52 zo dňa 11. februára 2015 m e n í tak, že rozhodnutie č. 23839-2/2014/Ba zo dňa 25.03.2014 z r u š u je podľa § 250j ods. 2 písm. d/ OSP a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia v sume 170,88 eur k rukám V4 Legal s.r.o., so sídlom Tvrdého 4, Žilina, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Žiline rozsudkom č.k. 21Scud/91/2014-52 zo dňa 11. februára 2015 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.k. 23839-2/2014-BA zo dňa 25. marca 2014, ktorým žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovni, pobočka Čadca, č.k. 47084-1/2013-Ca zo dňa 16. októbra 2013, žiadajúc, aby súd preskúmané rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd z obsahu administratívneho spisu mal preukázané, že kontrolou I. stupňového správneho orgánu so zameraním na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov na území Slovenskej republiky v období od 1. februára 2012 do 5. novembra 2013 bola vykonaná fyzická kontrola u zamestnávateľa v registrovanom sídle zamestnávateľa - Palárikova 76, Čadca a to od 26. februára 2012 do 7. marca 2013, ktorou bolo zistené, že zamestnávateľ na uvedenej adrese samostatnú kanceláriu nemá, dňa 5. novembra 2013 sa na uvedenej adrese nenachádzal žiadny zamestnanec, ani konateľ spoločnosti WEBUNG, s.r.o., pričom k bodom B,C,D a E neboli žiadne informácie. Správa o kontrole je vedená pod č. 48042-2/2013-Ca. Krajský súd uznal, že výsledky prvej kontroly za obdobie od 1. februára 2012 do 26. februára 2013 sa nemôžu vzťahovať na žalobcu, nakoľko tento mal pracovať u označeného zamestnávateľa až od 1. júna 2013. Sociálna poisťovňa Čadca vykonala kontrolu so zameraním aj na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov dňa 5. novembra 2013, pričom nezistila žiadne nové skutočnosti v porovnaní s kontrolou vykonanou za obdobie do 26. februára 2013.

Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení § 6 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) v spojení s § 20 ods. 1 uvedeného zákona, ktorú právnu úpravu citoval, súčasne v intenciách článku 11 ods. 1, článku 16 ods. 1, 2, 3, 4, 5 Nariadenia (ES) európskeho parlamentu a Rady 883/2004 z 29.04.2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len nariadenie 883/2004) v spojení s nariadením (ES) č. 465/2012, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) 883/2004, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov.

Podľa názoru krajského súdu žalobca v danom prípade nepreukázal, že od 1. júna 2013 reálne vykonával u označeného zamestnávateľa konkrétny dojednaný druh práce, resp. konkrétnu pracovnú činnosť bez ohľadu na skutočnosť, že výkon kontroly z obdobia od 1. februára 2012 do 26. februára 2013 sa na žalobcu nemohol vzťahovať, keďže ako zamestnanec prácu mal vykonávať od 1. júna 2013. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, aký konkrétny rozsah, akú konkrétnu pracovnú činnosť od 1. júna 2013 pre zamestnávateľa v súlade s dohodnutým druhom práce podľa pracovnej zmluvy vykonával. Ďalej neuviedol konkrétne dátumy vykonávania prác. Pokiaľ by aj boli doložené dôkazy ako pracovná zmluva, mzdové listiny, teda tie, na ktoré žalobca poukazuje, podľa názoru krajského súdu ani tieto nie sú spôsobilými dôkazmi preukázať reálny výkon činností zamestnanca na území SR.

Podľa názoru krajského súdu nebolo sporné, že žalobca vykonáva samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte Poľskej republike a nevykonáva činnosť zamestnanca u zamestnávateľa s miestom podnikania na území Slovenskej republiky, podlieha výlučne právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva samostatne zárobkovú činnosť. Konštatoval, že neboli splnené podmienky pre aplikáciu článku 13 (3) vo väzbe na článok 11 (1) prvá veta základného nariadenia, nakoľko nebol preukázaný reálny súbeh vykonávania činnosti žalobcu ako zamestnanca a SZČO v dvoch členských štátoch.

Podľa názoru krajského súdu nebol porušený princíp individuálneho zaobchádzania so žalobcom a ani

princíp rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k iným zamestnancom.

Záver prvostupňového správneho orgánu a žalovaného, že žalobcovi ako zamestnancovi WEBUNG, s.r.o. od 1. júna 2013 nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy, krajský súd považoval za súladný so zákonom, nakoľko § 20 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom k 1. januáru 2013 povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti uvedené v §4 ods. 1 vzniká odo dňa vzniku právneho vzťahu, ktorý zakladá právo na príjem uvedený v §3 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 a 3, zaniká dňom zániku tohto právneho vzťahu.

Krajský súd konštatujúc, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je súladné s ustanovením §§ 209 ods. 1 a nasl. zákona č. 461/2003 Z.z., vychádza zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci a obsahuje v súlade s cit. zákonom predpísané náležitosti, dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu zamietol.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 prvá veta OSP. Náhradu trov konania žalobcovi nepriznal pre jeho neúspech v konaní.

2.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca a do konania pribratý účastník konania. Navrhli, aby odvolací súd zmenil rozsudok Krajského súdu v Žiline vydaný dňa 11. februára 2015 a zrušil rozhodnutie žalovaného z 25. marca 2014 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Alternatívne žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 221 OSP a priznal žalobcovi trovy prvostupňového a odvolacieho konania.

V dôvodoch odvolania poukázali na prvostupňové rozhodnutie organizačnej zložky žalovaného, ktorý odôvodnil svoj záver len na základe výsledkov vykonanej kontroly za obdobie od 1. februára 2012 do 26. februára 2013 vykonanej u pribratého účastníka dňa 26. februára 2013, ktorej výsledky sa aj podľa názoru prvostupňového súdu nemôžu na žalobcu vzťahovať. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí pojednáva o skutočnostiach, ktoré neboli predmetom dokazovania v prvostupňovom konaní a neboli súčasťou zisteného skutkového stavu. V tomto smere boli žalobcovi a pribratému účastníkovi odňaté ich subjektívne právo brániť sa proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, ktorým sa rozhodlo o ich právach a povinnostiach de facto po prvýkrát na podklade nových, resp. inak vyhodnotených skutočností a dôvodov, a bez možnosti vyjadriť sa k novým dôvodom. Týmito novými dôvodmi a skutočnosťami boli predovšetkým argumenty žalovaného o registrovanom sídle pribratého účastníka ako aj informácia o kontrole vykonanej 5. novembra 2013, na základe ktorej podľa žalovaného neboli zistené žiadne nové skutočnosti v tejto veci. Odvolatelia ďalej namietali aj spôsob vykonania kontroly, nakoľko z rozhodnutia vyplýva, že práve na základe vykonaných kontrol u pribratého účastníka dospel žalovaný k tomu, že žalobca nespĺňa podmienku reálneho výkonu činnosti. Pribratý účastník ako zamestnávateľ pritom organizačnej zložke žalovaného predložil všetky potrebné doklady preukazujúce reálny výkon činnosti zamestnancov, ktoré si kontrolóri vyžiadali. Žalovaný napriek tomu nepristúpil k doplneniu dokazovania, nevyžiadal si od pribratého účastníka žiadne doklady, ak predložené považoval za nedostatočné, nepristúpil k osobnému výsluchu žalobcu. Záver žalovaného, podľa ktorého žalobca na území Slovenskej republiky reálne činnosť zamestnanca nevykonáva je predčasný a nemožno sa preto stotožniť so záverom krajského súdu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je súladné s ustanovením § 209 ods. 1 a nasl. zákona o sociálnom poistení.

3.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. S odvolacími dôvodmi uvedenými v odvolaní nesúhlasil. Poukázal na výsledky kontroly zo dňa 26. februára 2012 až 7. marca 2013 v sídle zamestnávateľa zameranú na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov zamestnávateľa WEBUNG, s.r.o. na území Slovenskej

republiky, vykonanú 26. februára 2013 Sociálnou poisťovňou, pobočka v Čadci, podrobne uvedené v rozhodnutí žalovaného. Kontrolou nebol preukázaný reálny výkon činnosti zamestnancov na Slovensku. Zamestnanci vykonávajúci kontrolu sa so žiadnymi zamestnancami zamestnávateľa osobne nestretli. Z rozhodnutia pobočky zo 16. októbra 2013 vyplýva, že žalobcovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti od 1. júna 2013 podľa slovenskej legislatívy. Sociálna poisťovňa, pobočka Čadca, vychádzala z kontrol, ktoré vykonala a z kontrol vykonaných Národným inšpektorátom práce. Žalovaný tvrdí, že skutkový a právny stav bol zistený správne, prvostupňové rozhodnutie hodnotí všetky dôkazy samostatne a následne vo vzájomnej súvislosti a postup je v súlade s nariadeniami Európskej únie.

4.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril pribratý účastník konania tak, že navrhoval odvolaniu vyhovieť.

5.

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok - ďalej len „SSP“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalobcu (§ 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 212 ods. 1 OSP, § 492 ods. 2 SSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP, § 492 ods. 2 SSP) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Zákon o sociálnom poistení vymedzuje sociálne poistenie, upravuje rozsah sociálneho poistenia, právne vzťahy pri vykonávaní sociálneho poistenia, organizáciu sociálneho poistenia, financovanie sociálneho poistenia, dozor štátu nad vykonávaním sociálneho poistenia, konanie vo veciach sociálneho poistenia a konanie vo veciach vymáhania pohľadávok.

V konaní vo veciach sociálneho poistenia a vo veciach starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom rozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov právnych vzťahov sociálneho poistenia a účastníkov právnych vzťahov starobného dôchodkového sporenia v rozsahu upravenom týmto zákonom Sociálna poisťovňa.

Sociálna poisťovňa ako orgán aplikujúci právo musí pri svojej činnosti dbať na to, aby jej rozhodnutia a konanie, ktoré im predchádzalo, majú na mysli predovšetkým vykonávanie dokazovania v rámci zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, boli úplné, presvedčivé a vzbudzovali dôveru v spravodlivosť. Pokiaľ skutkové závery vyplývajúce z posúdenia predbežnej otázky sú bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu a v príkrom rozpore s predloženými podkladmi či vykonanými dôkazmi, nemožno hovoriť o zákonnom rozhodnutí orgánu verejnej správy. Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zo dňa 28. januára 2014, č. 15646-3/2014-BA, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia správneho orgánu (§ 250i ods. 1 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú nepochybné, najmä kvôli prameňom, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania ako aj na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel.

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 195 ods. 1, 2 zákona o sociálnom poistení organizačná zložka Sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav veci, a na ten účel obstará potrebné podklady na rozhodnutie. Podkladom na rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako a skutočnosti všeobecne známe alebo známe organizačnej zložke Sociálnej poisťovne z jej činnosti.

Odvolací súd konštatuje, že súčasťou administratívneho spisu žalovaného je administratívny spis prvostupňového správneho orgánu, v ktorom sú okrem iného založené aj Záznam č. 34094-2/2013-CA zo 7. marca 2013 a Záznam č. 48042-2/2013-CA z 5. novembra 2013.

Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že v porovnaní so záznamom zo 7. marca 2013 bolo zodpovedným zamestnancom kontrolovaného subjektu odopreté právo na prerokovanie výsledkov uvedených v zázname zo dňa 5. novembra 2013.

Aj keď rozhodnutie žalovaného obsahuje zákonom o sociálnom poistení (§ 209 zákona o sociálnom poistení) predpísané náležitosti, odvolací súd konštatuje, že dôvodom nepreskúmateľnosti rozhodnutia nesprávne zistený skutkový stav a porušené zásady správneho konania. Odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia konštatuje, že kontrolou nebol preukázaný reálny výkon činnosti zamestnanca na území Slovenskej republiky, preto nemôže podliehať slovenským právnym predpisom a preto žalobcovi ako zamestnancovi WEBUNG, s.r.o. nevzniklo poistenie od 1. júna 2013 podľa slovenskej legislatívy.

Aj keď žalovaný v odôvodnení rozhodnutia konštatuje, že kontrolou vykonanou 5. novembra 2013 neboli zistené žiadne nové skutočnosti v tejto veci, podľa názoru odvolacieho súdu rozhodnutie žalovaného vo vzťahu k prvostupňovému súdu, resp. ich odôvodnenia si vzájomne odporujú a tým sú nezrozumiteľné. Žalobca má právo na zrozumiteľné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia s poukazom na § 209 ods. 4 zákona o sociálnom poistení, čo v danom prípade nie je splnené.

Na základe uvedených dôvodov a s prihliadnutím na zásadu právneho štátu a spravodlivého súdneho konania (článok 1 ods. 1 prvá veta a článok 144 ods. 1 Ústavy SR) odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného z 25. marca 2014, č. 23839-2/2014-BA zrušuje z dôvodov, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov je (§ 250j ods. 2 písm. d/ OSP) a vec mu vracia na ďalšie

Úlohou žalovaného v ďalšom konaní pri zisťovaní skutočného stavu v súčinnosti so žalobcom ako s účastníkom správneho konania bude zabezpečiť si dostatok podkladov pre presné a jeho úplné zistenie, z ktorých následne vyvodí právny záver, pričom svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom odôvodní a vysporiada sa so všetkými zásadnými námietkami žalobcu a vo veci opätovne rozhodne.

Podľa § 250k ods. 1 veta prvá a tretia OSP. ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania a môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Odvolací súd považoval za vhodné využitie možnosti, ktorú mu poskytla tretia veta § 250k ods. 1 OSP,

pričom za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval najmä skutočnosť, že v prejednávanej veci ide o jedno z opakujúcich sa konaní (ďalšie napr. 7Sžso/36/2015, ktoré je skutkovo veľmi obdobné s totožnou právnou otázkou, týkajúcou sa uplatnenia práv žalobcov v predchádzajúcom správnom konaní. Tomu zodpovedalo aj podanie úspešného žalobcu, čo do rozsahu aj jeho obsahu, vrátane vyjadrení vo veci.

Po zvážení oboch uvedených hľadísk znížil odvolací súd požadovanú náhradu trov konania a priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 1/5 za úkony právnej služby.

Priznaná náhrada trov konania pozostáva z trov právneho zastúpenia za štyri úkony právnej služby, a to:

1. prevzatie a príprava zastúpenia (30.04.2014).....	26,8 eur (§ 11 ods. 4 v spojení s § 13a písm. a/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)
- režijný paušál.....	8,04 eur
2. podanie žaloby (04.06.2014).....	26,8 eur (§ 11 ods. 4 v spojení s § 13a písm. c/ vyhlášky)
režijný paušál.....	8,04 eur
3. účasť na pojednávaní (11.02.2015).....	27,97 eur (§ 11 ods. 4 v spojení s § 13a písm. d/ vyhlášky)
režijný paušál.....	8,39 eur
4. podanie odvolania (20.03.2015)	27,97 eur (§ 11 ods. 4 v spojení s § 3a písm. c/ vyhlášky)
režijný paušál.....	8,39 eur
DPH 20%.....	28,48 eur
Spolu.....	170,88 eur

Súd žalobcovi nepriznal náhradu za jeden vyčíslený úkon, a to za vyjadrenie k výzve krajského súdu z 12.08.2014, nakoľko sa nejednalo o úkon právnej pomoci - podanie vo veci samej, keďže krajský súd sa len dotazoval, či účastník konania súhlasí s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania. Náhradu trov konania vo výške 105,- eur, ktorú si žalobca uplatnil z titulu zaplateného súdneho poplatku za návrh (70,- eur) a za odvolanie (35,- eur), odvolací súd žalobcovi nepriznal, nakoľko takáto skutočnosť zo spisu jednak nevyplyva, jednak ide o konanie, ktoré je od súdneho poplatku oslobodené.

Náhradu trov konania v celkovej sume 170,88 eur je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu (§ 149 ods. 1 OSP).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.